

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zast. JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. KUJI 8457/2020, sp. zn. OOSČ 14/2020 OOSC/6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2023, č. j. 41 A 11/2020-57,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce JUDr. Aleně Prchalové, Ph.D., advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

### Odůvodnění:

#### I.

[1] Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/46089/2019/9 (dále jen „rozhodnutí o přestupcích“), shledal žalobce vinným z níže uvedených přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), které měl spáchat dne 10. 9. 2019 v době mezi 17. a 18. hodinou na silnicích č. 38, č. 4036 a č. 403 mezi obcemi Dlouhá Brtnice č. p. 46 a Sedlejev č. p. 35 jako řidič osobního motorového vozidla Citroen Xantia, reg. značka X. Žalobce se podle správního orgánu prvního stupně dopustil úmyslně jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním provozu, a to tím, že řídil uvedené vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, a jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to tím, že řídil uvedené vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“). Správní orgán prvního stupně s ohledem na uvedené uložil žalobci pokutu ve výši 7.500 Kč, zákaz činnosti

spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců od doby nabytí právní moci rozhodnutí a povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o přestupcích.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který tuto zamítl rozsudkem ze dne 20. 10. 2021, č. j. 41 A 11/2020-32 (dále jen „první rozsudek“). Žalobce první rozsudek napadl kasační stížností a Nejvyšší správní soud jej zrušil rozsudkem ze dne 6. 6. 2023, č. j. 4 As 365/2021-41 (dále jen „zrušující rozsudek“), z důvodu pochybení krajského soudu spočívajícího v tom, že nerozhodl o návrhu žalobce na ustanovení zástupce.

## II.

[4] Krajský soud vytknuté pochybení v dalším řízení napravit, ustanovil žalobci zástupkyni a poté v záhlaví specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu opětovně zamítl.

[5] Nepřisvědčil totiž argumentaci žalobce, že správní orgány řádně neprokázaly, že by se dopustil přestupků, které mu kladly za vinu. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že spisový materiál obsahuje dostatek podkladů, ze kterých je zjevné, že se žalobce vytýkaných přestupků dopustil. Skutečnost, že vozidlo řízené žalobcem dne 10. 9. 2019 nesplňovalo technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, dokládá protokol o technické prohlídce z téhož dne; o správnosti údajů ohledně závad zjištěných na vozidle žalobce uvedených v protokolu přitom neměl krajský soud pochybnost a ani žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správnost tohoto protokolu mohly zpochybnit. Správní orgány podle krajského soudu prokázaly i to, že žalobce po skončení technické prohlídky své vozidlo řídil cestou domů, přestože věděl o tom, že není způsobilý k jízdě; to vyplývalo z žalobcem podaného trestního oznámení a vyjádření žalobce při ústním jednání. Krajský soud tudíž dospěl k závěru, že neexistuje žádná pochybnost o tom, že se žalobce jednání, které mu bylo kladeno za vinu, dopustil. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného.

## III.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, popřípadě zrušit i rozhodnutí správních orgánů a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel především správním orgánům a krajskému soudu vytýká, že v řízení dostatečně nezjišťovaly skutkový stav, konkrétně neprovedly řádné dokazování, řádně se nezabývaly tvrzeními stěžovatele a zjišťovaly pouze skutečnosti v neprospěch stěžovatele, a rovněž, že svá rozhodnutí dostatečně neodůvodnily.

[8] Stěžovatel zdůrazňuje, že správní orgány nevycházely z vlastních zjištění, ale pouze ze stěžovatelem podaného trestního oznámení; to však není důkazním prostředkem. Samy

pokračování

správní orgány tedy objektivně neprokázaly, že stěžovatel skutečně dne 10. 9. 2019 řídil vozidlo do stanice technické kontroly a zpět. Bylo však jejich povinností prokázat přestupek stěžovateli, tedy bez jakýchkoliv pochybností zjistit skutkový stav, jak například uvedl kasační soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Stěžovatel jako obviněný nemusí prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil. K tomu stěžovatel poukazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55. Připomíná rovněž zásadu *in dubio pro reo* a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68. Ani úřední záznam Policie České republiky ze dne 18. 10. 2019 o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je podezřelý z jeho spáchání, nelze podle stěžovatele považovat za důkazní prostředek. Skutečnost, že stěžovatel prokazatelně řídil osobní automobil do stanice technické kontroly a zpět, neprokázala ani výpověď svědka V., který sdělil, že si není jistý, zda stěžovatel odjel sám nebo si nechal vozidlo ze stanice technické kontroly přepravit na nákladním přívěsu. Stěžovatel také správním orgánům vytýká, že neprokázaly, že přestupek byl spáchán úmyslně.

[9] Stěžovatel dále vytýká správním orgánům i krajskému soudu, že vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu co se týče technického stavu vozidla; vůbec se přitom nezabývaly tvrzením stěžovatele o poškození vozidla při jeho kontrole. Stěžovatel přitom závěry technika stanice technické kontroly rozporoval ihned a na svém tvrzení trvá.

[10] S ohledem na poukazované nedostatečné zjištění skutkového stavu namítá stěžovatel v kasační stížnosti i nepřiměřenost uložených trestů.

[11] Stěžovatel má rovněž za to, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je místy zmatečné.

#### IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost. Má za to, že stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné námitky, které by představovaly podstatný přesah jeho vlastních zájmů. Nebude-li kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, navrhuje žalovaný její zamítnutí pro nedůvodnost. Poukazuje přitom na obsah napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Je nadále přesvědčený o věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a zcela se ztotožňuje se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku.

#### V.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost v nynější věci přípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Jedná se totiž o v pořadí druhou kasační stížnost téhož účastníka. Podle citovaného ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[14] Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. také další výjimky, jejichž respektování zajišťuje dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména

na případy, kdy Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vytýkal správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Citované ustanovení tedy limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným a námitkám, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoliv je uplatnit mohl (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[15] V nyní projednávané věci se jedná o případ, kdy byl první rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem kasačního soudu ze dne 6. 6. 2023, č. j. 4 As 365/2021-41, výlučně z procesních důvodů (pochybení krajského soudu, který v řízení nerozhodl o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce), a Nejvyšší správní soud se tudíž danou věcí meritorně dosud nezabýval. Námitky uplatněné v nové kasační stížnosti proti napadenému rozsudku přitom směřují proti věcnému posouzení žaloby. Ve světle výše citované judikatury je tedy kasační stížnost přípustná.

[16] Nejvyšší správní soud poté zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, totiž platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.).

[17] Vymezením neurčitého právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. a jedná se o přestupkovou věc, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

pokračování

- [19] Sám stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti neuvádí ničeho.
- [20] Nejvyšší správní soud v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.
- [21] Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně namítá především nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí a napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, zmatečnost správních rozhodnutí, nedostatečné zjištění skutkového stavu a rovněž nepřiměřenost uložených trestů.
- [22] Nejvyšší správní soud se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve své judikatuře již opakovaně věnoval [srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64; ty se sice zabývají především posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, lze z nich však vycházet i v případě (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť je ovládají stejné principy (srov. již citovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 2 Afs 24/2005-44)]. Kasační soud také připomíná, že shledal-li by nyní, že napadené rozhodnutí (které tvoří jeden celek s rozhodnutím o přestupcích, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47) skutečně vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů trpí a krajský soud je přesto přezkoumal, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí, neboť krajský soud by tímto postupem zatížil stejnou vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).
- [23] Nejvyšší správní soud na tomto místě s ohledem na obsah stěžovatelovy argumentace, v níž namítá, že správní orgány a krajský soud řádně neodůvodnily své závěry, neboť se zabývaly pouze subjektivními vyjádřeními osob, a nikoliv objektivními skutečnostmi, také zdůrazňuje, že nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry správních rozhodnutí a napadeného rozsudku nezpůsobuje jejich nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měly být správní rozhodnutí a napadený rozsudek odůvodněny, ale je objektivní překážkou, která soudu znemožňuje je věcně přezkoumat [srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35; ty se sice zabývají posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, ale jak již výše uvedeno, lze z nich vycházet i v případě (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí]. Takovou překážku bránící věcnému přezkumu správních rozhodnutí a napadeného rozsudku však kasační soud v posuzované věci neshledal.
- [24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu výše citované judikatury dostály, a tudíž svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nezatížily. Rovněž napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti odpovídá. Krajský soud dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přdestřel relevantní

a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci (která spočívala výhradně v nesouhlasu stěžovatele se závěrem správních orgánů, že se dopustil vytýkaných přestupků; konkrétně měl stěžovatel za to, že mu správní orgány vinu neprokázaly) vypořádal. Přijatelnost kasační stížnosti z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[25] Přijatelnost kasační stížnosti nemohou založit ani stěžovatelovy námitky, že odůvodnění správních rozhodnutí je místy zmatečné a že uložené tresty jsou nepřiměřené. Tuto argumentaci stěžovatel neuplatnil již v žalobě, ač tak učinit mohl. S ohledem na tuto skutečnost se proto jedná o námitky, které kasační soud není oprávněn posuzovat, neboť jsou nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[26] Přijatelnou nečiní kasační stížnost ani stěžovatelem namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány (a to ve vztahu ke všem pojmovým znakům přestupků) a tvrzený nesprávný závěr krajského soudu, v němž dovodil, že správní orgány skutkový stav zjistily řádně.

[27] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, vyslovil, že „v řízení o přestupku, stejně jako v řízení trestním, platí zásada, že postihnout za přestupek lze určitou osobu jen tehdy, je-li jí prokázáno, že je to právě ona, kdo se dopustil jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. Znamená to tedy, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Důkazní břemeno k prokázání, že deliktního jednání se dopustil obviněný z přestupku, přirozeně nese správní orgán. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, stačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost. [...]“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu také v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, vyslovil, že správní orgán je podle § 3 správního řádu povinen postupovat v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil. Nemusí se vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil.

[28] Krajský soud se výše předestřenou problematikou dostatečnosti zjištění skutkového stavu správními orgány zevrubně zabýval v odůvodnění napadeného rozsudku. Předdeslal, že v nynějším případě se správní orgány opíraly hlavně o listinné důkazní prostředky (trestní oznámení stěžovatele, protokol z technické a emisní kontroly), z výpovědi svědka a z vyjádření stěžovatele při ústním jednání. Zdůraznil přitom, že důkazy nelze hodnotit izolovaně a že teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. Krajský soud poté uzavřel, že správní orgány zjistily skutkový stav spolehlivě, přičemž důkazy, které provedly při ústním jednání nade vší pochybnost, prokazují, že se stěžovatel dopustil přestupku. Skutečnost, že vozidlo stěžovatele dne 10. 9. 2019 nesplňovalo technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, dokládá protokol o technické prohlídce z téhož dne. Protokol vydala stanice technické kontroly, tedy subjekt, který je podle § 54 odst. 1 zákona

pokračování

o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích specializovaným pracovištěm na provádění technických prohlídek silničních vozidel. Právě protokol o technické prohlídce může správní orgán podle krajského soudu použít jako důkaz o tom, že určité vozidlo v rozhodné době nesplňovalo příslušné technické podmínky. Krajský soud současně neměl důvod pochybovat o správnosti údajů ohledně závad zjištěných na vozidle stěžovatele zaznamenaných v tomto protokolu o technické prohlídce a zdůraznil, že ani stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly správnost protokolu zpochybnit, neuvedl.

[29] Krajský soud dále v souladu s § 49 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a § 4a odst. 1 písm. b) a písm. h) vyhlášky č. 82/2012 Sb., o provádění kontrol technického stavu vozidel a jízdních souprav v provozu na pozemních komunikacích (vyhláška o technických silničních kontrolách), vyslovil, že poškození brzdového systému a deformace nápravy mající vliv na její pevnost, které protokol o technické kontrole dokládá, patří mezi nebezpečné závady, které bezprostředně ohrožují bezpečnost jízdy silničního vozidla, provoz na pozemních komunikacích nebo životní prostředí. Dovodil proto, že vady na stěžovatelově vozidle byly takového charakteru, že jízda tímto vozidlem bezprostředně ohrožovala další účastníky silničního provozu. Krajský soud také shledal, že správní orgány prokázaly (prostřednictvím stěžovatelem podaného trestního oznámení provedeného k důkazu a vyjádření stěžovatele při ústním jednání), že stěžovatel po skončení technické prohlídky své vozidlo řídil cestou domů, přestože věděl o tom, že není způsobilý k jízdě. Ač přitom stěžovatel dostal řádné poučení o svém právu nevypovídat, toto právo nevyužil. Přestože se následně stěžovatel snažil již v odvolání proti rozhodnutí o přestupcích zpochybnit skutečnost, že vozidlo řídil, s ohledem na jeho předešlá tvrzení neměl krajský soud pochybnosti ani o tom, že s vědomím deklarované technické nezpůsobilosti vozidlo skutečně řídil.

[30] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že spisový materiál poskytuje dostatek podkladů, ze kterých plyne bezpečný závěr o spáchání přestupků (tedy o naplnění všech jejich pojmových znaků), které správní orgány stěžovateli kladly za vinu. Nevznikla zde tudíž žádná pochybnost o tom, zda se stěžovatel přestupkového jednání dopustil. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného (*in dubio pro reo*).

[31] Nejvyšší správní soud se s těmito závěry krajského soudu zcela ztotožňuje, nemá jim co vytknout a neshledává ani potřebným je jakkoliv dále doplňovat.

[32] Nejvyšší správní soud tedy v posouzení krajského soudu nezjistil vady spočívající v pochybení při výkladu hmotného či procesního práva a nerespektování dosavadní vnitřně jednotné a ustálené judikatury. Naopak, krajský soud své závěry založil právě na závěrech vyplývajících z relevantní judikatury. Jelikož napadený rozsudek netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti, jak již výše uvedeno, a není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu.

## VI.

[33] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[35] Stěžovateli byla již v řízení o žalobě ustanovena zástupkyně JUDr. Alena Prchalová, Ph.D., advokátka. Ta zastupuje stěžovatele podle § 35 odst. 10 s. ř. s. i v řízení o kasační stížnosti a její náklady hradí stát. Zástupkyně stěžovatele učinila v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby po 3.100 Kč (sepis kasační stížnosti) podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky. Zástupkyni stěžovatele dále náleží též paušální náhrada hotových výdajů s tímto úkonem právní služby spojená podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zástupkyně stěžovatele nedoložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, o částku této daně se tudíž odměna nezvyšuje. Náklady řízení v celkové výši 3.400 Kč budou zástupkyni stěžovatele vyplaceny z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová  
předsedkyně senátu